

Nanika.

Spisal Janko Legat.

ilo je krasno poletno jutro. Mala Nanika je še sladko spala. Njena glavica je počivala na beli blazinici nekoliko nagnjena na stran, nje temne očke so zakrivala dolge, mehke trepalnice, nje majhna usteca so bila napol odprta, in iz njih so se svetili lepi, beli zobčki. Na njenih polnih ličecih se je napravila jamica, in njene bele ročice so lahko počivale na mehki odeji.

A malim nagajivčkom solnčnim žarkom, ki jim je branil zastor okna, da niso mogli v izbico, ni bilo vseč, da mala Nanika tako brez skrbi spi in da se nič ne briga zanje. In nekaterim paglavčkom se je celo posrečilo priti skozi luknjice zastora v sobico in obsijati obraz male Nanike.

Lahno je dvignila mala Nanika polne ročice, se obrnila na posteljici in napol odprla oči. A ko je videla, da je že polno malih, svetlih svatov pri nji, si je pomencala oči in se lahko sklonila na mehki pernici in se dvignila iz nje.

Kar ostrmeli so mali gostje, ko so zagledali ljubko postavico male Nanike; kar nagledati se niso mogli zalega dekletca. Mala Nanika pa je stopila k oknu, odgrnila zaveso, in kar trumoma so se vsuli zlati svatje v njeno kamrico, poljubljali njene temne oči, njena bela ličeca, se izgubljali v globoke jamice na licih in se poigraivali z njenimi svetlimi kodri. Polna radosti in zadovoljstva se je smehljala mala Nanika in pila s slastjo opojno pijačo, ki ji jo je nudilo v polni meri mlado jutro. Zrla je v življenje pred sabo, v življenje, kopajoče se v zlatu in srebru, in nekaka nepopisna sladkost je napolnila vso njeno dušo. Vsa je bila blažena, vsa zamaknjena in še čula ni, da so se odprle duri in da je v izbo vstopila njena dobra mamica.

Njene roke so jo objele, in v svojih sanjah se je mala Nanika lahko naslonila nazaj — in ko je zazrla materin obraz, obraz poln miline in ljubezni, se je ljubeče stisnila k mamici. — — — S tihim zadovoljstvom so jo zrle mamičine oči. Le za hip se je zarezala temna črta na njenem čelu, ko se je zamislila v otrokovo bodočnost, a takoj se ji je zopet zjasnilo čelo, in male, sladke gubice so zaigrale ob njenih očeh. Sklonila se je globoko h glavici male Nanike in poljubila njeno jasno čelo. Kakšna čuvstva so neki polnila tedaj Naničino srce? Le ljubila je svojo mamico, a razumela je ni. Ni še mogla razumeti bledega mamičinega lica, ne še črt, ki so se menjavale na njenem čelu kot misli v njenem srcu. Saj je bilo pa to tudi bolje zanjo. Kaj, če bi zamogla že mlada duša spoznati vse boli človeštva? Najbolje je pač zanjo, če vidi le jasen svet pred sabo, če se igra le s solnčnimi žarki in s svetlimi sanjami pred zastorom pravega življenja.

Skrbljivo je mamica svojo malo Naniko umila, ji spletla svetle kodre v dolgo kito in jo oblekla v lahno rožnato krilce. Nato je postavila pred njo še skodelico kave, ki jo je Nanika s slastjo použila.

* * *

Kot prerojena je hitela Nanika, polna mladostnega ognja in otroškega razpoloženja, pred hišo v prekrasno prirodo. Ves svet se je svetil pred njenimi očmi, vse se je zibalo v krasu in blesku. — — — Strme je obstala . . . Očesca so se ji vtopila globoko v nepregleden sijaj, okolo ust se ji je zibal prijeten, blažen nasmehljaj, in sama je pozabila nase; mislila je, da je zašla

v čaroben grad in čakala in čakala je, da stopi iz tega bleska in sijaja princ v zlati opravi s krono na glavi, ki se blesti dijamantov in biserov. — —

Glej, in zazdelo se je mali Naniki, da se že premika gost sijaj; bliščeče, tanke meglice so se polagoma umikale, in vedno večja svetloba je prodirala skozi nje. In sedaj! Nanika je zaprla oči, ni zamogla več prenašati toliko svetlobe — prišel je sam princ v vsi svoji veličastnosti in v vsem svojem blesku. Nanika ga je videla, čeravno je imela zaprte oči. Le polagoma so se privadile njene oči silnemu blesku; odprla jih je napol in zrla v krasno obličje nebeškega ženina, ki je veličastno plul po modrem svodu in obsipal njo in ves svet s svojim bogastvom.

Nepopisno srečna je bila mala Nanika. Hitela je k svoji mami, se ji vrgla v naročje, jo objela okolo vratu in pritisnila svoje vroče čelo na njeno obličje, nato pa ji z vso zgovornostjo pravila o bogastvu, ki ga je videla, o bajnem svetu in o zlatem princu . . .

„Odkod je doma ta zlati princ? V kakšni palači pač stanuje? Kaj bo vedno krožil nad nami? Ne bo nikdar konca njegovemu blesku?“

S takimi in enakimi vprašanji je obsula svojo mamico, in ona se je trudila zadostiti njeni radovednosti, dasi na marsikaj sama ni vedela odgovora.

Odtrgala se je od mamičinega naročja in hitela zopet ven v svobodno prirodo. Sedla je med visoko travo in se igrala ves dan s svojo porcelanasto punčko. Oblačila jo je v najlepše oblekce, ji prinašala rožic, ki jih je natrgala zanjo na livadi in jo sama vodila na izprehod po širni, zeleni in s cvetjem posuti livadi, ki se je razprostirala pred njihovo hišo. Svojo

punčko je ljubila pač nad vse na svetu in le težko bi se mogla ločiti od nje.

Tako je potekel dan, da Nanika sama ni vedela, kdaj.

* * *

Proti večeru je sedela s svojo mamico pred hišo. Njena mala punčka ji je že spala v naročju, in Nanika sama se je stiskala k svoji dobri mamici.

Proti vzhodni strani so se že majale temne sence, na zahodu pa je stal vrhu strmih gorá princ, odet v škrlatnordeč plašč, ki se je razprostiral daleč tja po modrem nebu in ki je odeval vrhove gorá in doline. Vsa priroda je bila obrnjena proti njemu, proti svojemu vladarju in dobrotniku — in on je jemal slovo od nje. Počasi, počasi je stopal za gore, kakor da bi mu bila ločitev silno težka — in ko je izginil, je marsikaka cvetka, ki je polna hrepenenja upirala svoj lepi obraz proti njemu in pila hlastno njegove žarke, sklonila svoje lepo lice k tlom in bridko zadrhtela. — — —

Mala Nanika je objela roko svoje mamice in se tesno privila k nji. Nepremično je gledalo nje oko ves ta veličastni prizor, in najslajša čustva so polnila njeno nedolžno dušo. Umolknila je popolnoma in le nemo zrla tja na gore. Zadnjič jo je poljubil zlati ženin in odšel. — — Tedaj pa je naslonila Nanika svojo glavico na mamičino naročje, zaprla oči in sladko zaspala. — — —

Nežno so jo prijele mamičine roke in jo nesle na mehko posteljo, kjer je še naprej sanjala lepe sanje o začaranem gradu in zlatem princu. — — —

—♦—

Zvonovi o Vseh svetih.

Pravljica. Spisala Dušana.

adal je dež, in zvonovi so zvonili o Vseh svetih. Menite li, da so bili ti glasovi tudi tako doneči in veseli kakor o Veliki noči? — Ne! Žalostni so bili. Tako so se tresli zvoki in brneli od kaplje do kaplje, ki so polzele doli po suhem listju. Najbolj žalostno pa so udarjali ti glasovi do pokopališča . . .

Pa je vprašala Saša mamo, zakaj brnijo zvonovi ta dan povsem drugače.

Pa je pravila mama:

Povem ti, zakaj... Pravila mi je to historijo stara mati, in tudi nji jo je pripovedovala njena stara mati. Stara je že torej dolgo, veliko let. Poslušaj! Kakor današnji dan, tako je bilo takrat. Svetile so luči po grobeh — majhne luči — brleče in boječe. Kadar je zapihal veter, so se bale, da ne bi ugasnile. Pa so se spet pospele više in gorele so spet kakor poprej. „Kaj meniš?“ je dejala lučca na grobu, „kaj meniš, zakaj nas ni veter upihnil?“ —